Compartir febleses

Per PepMaria el dj., 30/05/2013 - 09:00

La majoria del temps anem pel món maquinant individualment projectes i intentant que els altres col·laborin amb nosaltres perquè es realitzin. I aleshores la trobada amb una altra persona, que també maquina els seus plans i vol que nosaltres ens hi emmotllem, acaba assemblant-se més a una relació entre dos guerrers: cadascun vol fer que l'altre acabi sotmetent-se. Les espases que blandem davant dels altres tenen noms diferents: la força física, els diners, les raons, el prestigi, la bellesa... i fins i tot "el bé comú" (segons la meva interpretació, és clar). Les espases que els altres abaten per rendir-se tenen els mateixos noms.El resultat d'aquestes batalles pot ser, en cert sentit, satisfactori per al contendents, o per a la societat en general: s'ha evitat un conflicte, s'ha arribat a una treva, s'ha tancat un contracte, s'ha fet una aliança estratègica... Però no és necessàriament un resultat satisfactori en termes de relació profunda entre les dues persones. Algú ha escrit que la unió profunda entre dues persones sorgeix quan una d'elles accepta de mostrar les seves febleses i l'altra no aprofita per a descarregar la seva força sobre la primera, sinó que al seu torn li mostra la seva pròpia feblesa.Mostrar febleses és reconèixer: "estic cansada", "no sé què fer", "passo un mal moment", "estic penedida", "estic il·lusionat com un nen", "estic gelós", "em sento la reina del mambo", "estic malalt", "tinc por". Sovint aquestes febleses es relacionen amb sentiments, i els sentiments ens desarmen perquè tenen poques raons presentables a darrera. Per això, l'altre sempre pot contestar-hi des de la força: ridiculitzant-nos, dient-nos covards, tractant-nos de bojos, acusant-nos, menyspreant-nos, esbombant la nostra feblesa... I aquests cops d'espasa fereixen molt.Diuen que el que més costa en les parelles és compartir sentiments: que és fàcil discutir sobre idees o sobre projectes, però que costa més abaixar l'espasa. Deu ser tot un art (a perfeccionar amb temps i paciència) trobar els moments i les condicions perquè tots dos abaixin les espases i puguin planejar el futur "a dues veus".Les imatges que ens fem de Déu poden reforçar unes actituds o unes altres. Quan les religions o les ideologies ens presenten Déu com un guerrer o com un jutge, ens animen més aviat a ser forts o inflexibles. En canvi, les millor imatges de la tradició cristiana mostren un Déu feble. En la vida de Jesús de Natzaret, Déu mostra una feblesa desconcertant: des del naixement en un pessebre fins a la mort a la creu. Sempre renunciant a l'exercici de la força, sempre al costat dels qui es reconeixien febles. Sempre disposat a abraçar el penedit o el menyspreat, sempre activament pacient amb el qui segueix mostrant la seva força. Sempre construint aquella unió autèntica que neix tan sols de les febleses compartides. Diu un teòleg cristià: "En Jesús, Déu renuncia a la força per construir comunió, perquè el que salva no és la força sinó la comunió".

- En quins moments de la setmana participo en àmbits on puc compartir la meva feblesa?
- En quines ocasions actuo imposant la meva força, amb la creença que la força "és més eficaç" que la comunió?